

Пет разлога зашто ћете волети Мирабел...

Мирабел је магична
и помало непослушна.

Мирабел је пола вештица,
пола вила и потпуно је несташна!

Воли да прави
напитке помоћу свог
путног сета!

Има малог змаја
који се зове Вајолет.

Мирабел обожава да распламса
искрице несташлука
где год се појави!



Када бисте покретали
неки свој посао, шта
би то било?

Посао који њих ја волела да покренем
био би љутик за плишане медведиће.
- Оливија, 10 година

Ја њих осмислила место где деца
и одрасли уче како се узгаја воће и
поврће, и како треба бринути о нашој
планети.
- Кејтлин, 5 година



Продавница шљокичастих магичних
штапића, да њи сви људи могли да
буду срећни.

- Танди, 7 година

Ја њих волела да имам радњу са
чаробним налицима и да продајем
напитке за несташлуке.

- Виторија, 4 године

Волела њих да отворим хотел за кућне
љубимце и да се бринем о вештичјим,
чаробњачким, вилинским и вампирским
љубимцима док су њихови власници на одмору.

- Елиза, 7 година

Ми њисмо волеле да отворимо
продавницу са ручно правленим
крунама од цвећа из наше ваште.

Биле њи то цветне круне са
специјалним штрасом који њи им
давао магичне моћи.

- Сестре Дулијана, 7 година, и
Анџејл, 10 година



Породично стабло



Моја мама,
Серафина Старспел



Мој тата,
Алвин Старспел



Вајолет



Мој брат,
Вилдур Старсел





Дека Старсел








Бака Старсел






Ја!
Мираел Старсел



Илустровао Мајк Лав, на основу оригиналних цртежа
Харијет Манкастер



Наслов оригинала
Harriet Muncaster
MIRABELLE TAKES CHARGE
Copyright © Harriet Muncaster 2023
Mirabelle Takes Charge was originally published in
English in 2023.
This translation is published under arrangement with
Oxford University Press.
Translation copyright © 2024 Вулкан издаваштво
ISBN 978-86-10-05190-2



Из света

ИСИДОРЕ МУН

МИРАБЕЛ

ПРЕУЗИМА ОДГОВОРНОСТ



Харијет Манкастер

Превела Бранка Јосиповић Кривокућа

 Вулканчић



Прво поглавље

Било је дивно, ведро летње јутро док сам јездила кроз ваздух ка школи за вештице госпођице Караконцулић. Коса ми је лепршала на ветру и сунце се одбијало о мој шиљати шешир док сам кружила изнад игралишта тражећи своју најбољу другарицу, Карлоту. Ено је!

Клиза на игралишту са наше две



друге другарице вештице, Киром и Табитом.

Чекај!

Клиза?

Приближила сам се мало и боље погледала.

Све три су заправо возиле ролшуге. Нове, сјајне, црне ролшуге.

Знала сам тачно о
каквим ролшугама
се ради јер сам



видела рекламу на ТВ-у, док смо
чекали да почне омиљени чаробњачки
квиз мог брата Вилбура.

Ролшуе су биле сјајне и
светлуцаве.

Прелепе и ПРЕСКУПЕ.

Имале су светлуцаве сребрне
звездице свуда по себи, и када возиш



јачко брзо, из пета избијају искрице. Моје очи су се рашириле и постале велике и округле док сам гледала Карлоту како јурца по црном асфалту. Била сам мало љубоморна.

Добро, можда мало више љубоморна, заправо.

Усмерила сам метлу ка земљи и брзо скочила са ње чим је дотакла тло, заједно са својим љубимцем, змајем Вајолет, која ми је лепршала око ува.

„МИРАБЕЛ!“, повикала је Карлота јурећи ка мени толико брзо да су јој из пета избијале искрице. Испружила је руке и ударила у мене тако да смо обе пале на земљу.

„Аух!“, завапила сам трљајући лакат.





„Упс!“, рекла је Карлота трљајући колено. „Нисам још савладала заустављање. Извини, Мирабел. Да ли сам те повредила?“

„У реду је“, одвратила сам безвољно. Нисам могла да скинем поглед са њених ролшуа. Биле су импресивне. Сребрне звездице су



се пресијавале и светлукале

као мала вилинска светла

на сунчевој светлости.

Карлота се несигурно усправила на ноге.

„Да ли ти се допадају?“, питала је.

„Ујка је дошао да нас посети за викенд. Он

ми их је поклонио.“

„Дивне су!“, рекла сам искрено.

„Могу ли један круг?“

„Па, овај... претпостављам да можеш...“, одговорила је Карлота, али није звучала као да јој се идеја да ми позајми ролшуге да се провозам допада. Веома полако сагнула се да развеже пертле.

А онда је зазвонило. Вештице са свих страна игралишта почеле су да формирају редове.

„Ох, заборави!“, рекла је Карлота весело. Брзо је скинула ролшуге и ставила их у торбу тако да их наша строга учитељица, госпођица Караконцулић, не види. „Можда можеш да их провозаш на крају дана.“



Али на крају дана Карлота је
наједном добила жељу да што пре
побегне.

„Обећала сам Кири и Табити да
ћу ићи с њима у парк“, рекла је. „Тамо
има једно добро место за возњу.
Видимо се сутра, Мирабел.“

Потом је скочила на своју метлу и
одлетела.



Гледала сам како Карлота нестаје изнад






врхова дрвећа са Киром и Табитом.


Потом сам и ја узјахала своју метлу и винула се у ваздух. Знам зашто ме Карлота није позвала да идем у парк са њима. Зато што је желела ролшуе само за себе. Па наравно да не жели да их дели! И ја бих се вероватно понашала исто да имам нове новцијате ролшуе. Али ипак нисам могла да се не осећам






одбачено. Карлота би требало да је
моја најбоља другарица!

Разочарано сам гледала изнад
врхова дрвећа у правцу краја шуме,
где сам угледала Вилбура како
лебди у ваздуху и чека ме. Вилбур
иде у школу за чаробњаке која је на
супротној страни од моје школе, али
се увек налазимо на истом месту и
остатак пута летимо до куће заједно.





„Делујеш нерасположено“, рекао је Вилбур када сам стигла до њега.

„Шта није у реду?“

„Ох, ма ништа“, одвратила сам.

„Само то што сви осим мене имају нове ролшуре!“

„О, да!“, сложио се Вилбур. „И мој другар Џорџ је купио један пар данас. Стварно супер изгледају!“

„Превише супер!“, уздахнула сам.

„Волела бих и ја да имам такве ролшуре.“

„Ма то су само ролшуре“, рекао је Вилбур. „Зар не можеш да створиш једне помоћу чаробног вилинског штапића?“

Вилбур и ја смо обоје једну половину виле, иако Вилбур то

углавном пориче. Обоје имамо чаробне штапиће, иако их ретко када користимо.

„То неће бити исто!“, објаснила сам. „Никада не бих успела да створим пар који је једнако добар као прави! И не знам како бих учинила да их направим да светлуцају. Не, морам питати маму и тату да ми купе праве правцате ролшуе!“

Вилбур је подигао обрве.

„Срећно с тим!“, рекао је.



Када смо стигли кући, Вилбур је нестао у дневној соби и чула сам да је упалио ТВ. Музика из рекламе за ролшуе одмах је допрла до кухиње